

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Caput V. Virtute obedientiæ Sor. Joannæ sanguinis profusio in prætactis
exercitiis tollitur, uti & externa stigmata ac vulnera manuum, pedum
atque lateris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*Quadam
peculiaris
nota digna
in his exer-
citiis in Jo-
anna obser-
vata.*

singularis compositio Virgineaque proslus modesta atque honestas in cursu earum exercitationum ab ea servata. Et profecto valde mirandum est, quod in tot ac tam variis mutationibus sius atque locationum corporis, nulla tamen unquam pars ejus reiecta nudaque fuerit. Secundò quod ad quemlibet passum ac motum corporis, ossium ejus compages usque adeò crepitarent, ut non à prope adstantibus duntaxat, sed & a longè remotis fragor ille exaudiri posset. Tertiò, quod juxta bene fundatam Monialiam opinionem, semper in omnibus hisce Joannæ exercitiis adessent, eandemque adjuvarent Christus D. ac Rex, Maria Cœlorum Regina, cum superna Cœlitum curia. In hujus rei cognitionem jam dictæ Sacrae Virginies in hunc modū devenere. Durantibus illis exercitiis ardebat irremissè duæ super aram ejus candelæ, quas in Cella sua Joanna habebat. Quadam vice Cœnobii Antistita cum Sororibus aliis haec luminaria extinxere, ac bene clausâ januâ receperæ. Ut verò cœdem reversæ sunt, eadem luminaria denuò accessa atque ardentia repeterunt, & miratæ sunt universæ. Abbatisa verò singulari Divino instinctu Sor. Joannæ postmodum præcepit, ut mysterium istud sibi aperiat: quod etiam Sor. Joanna Obedientia vi adacta, præstiteratq; ad sequentem modum arcum illud patefecit. Re-

„, verendissima Mater, ajebat, toto
„, harum exercitationum tempore ad-
„, sunt ibidem præsentes Christus D.
„, Sanctissima ejus Parens, uī & lexus
„, utriusque Sancti, cum SS. Angelis
„, DEI, ideoque circa dubium aliquis
„, eorum illa luminaria rescedit.
Quartò notavere Sorores etiam, non
sine magna ædificatione, quod cum
finitis hisce exercitiis, ob vehemen-
tem statu corporis mutationem ac
alterationem, Sor. suæ Joannæ bis a-
periti vena debuerit, illa tamen, quan-
tumvis corpus ejus tot tantisque san-
guinis profluvii debilitatem esset,
nocte in sequente ad Matutinum in
Odeo comparuerit, neque consueta
exercitia functionesque intermiserit.
Tam sedula, tam assidua erat Sor. Jo-
anna in communib; Claustr; con-
ventibus, tam præcellens in alijs spon-
taneis operibus. Tali ergo illa ratione
brevi tempore vitæ suæ Monasticæ
maximos in virtute fecit progressus.
Fatetur id ipsam, dum in vita sua
n. 111. quamvis inconsideratè, seque-
ntia valde restricta laconicaque verba
profert. Ex quo in hoc Sancto Cœ- „,
nobio versor, animam meam emen- „,
datiorem reperio, licet nesciam quā „,
ratione emendaram dicam, cum in „,
me nihil virtutis inveniam, inve- „,
nio tamen magis me in DEO col- „,
lectam eidemque unitam. „

C A P U T V.

*Virtute Obedientia Sor. Joanna sanguini-
nis profusio in praetatis exercitiis tolli-
tur, uti & externa stigma ac vul-
nera manuum, pedum atque
lateris.*

R Eligiosi Superiores, qui magnas
præclarasq; ad perfectionem du-
eunt animas, deque hoc periculo-
so munere sunt rationem reddituri,
sane multum providi, accurati solici-
tique sint oportet. Commixta confu-
saque

SOR. JOANNÆ à JESU

saque Sacrificia non acceptat DÉUS,
sed ea, quæ antè inquisitione multa-
que consideratione bene sunt perve-
stigata. Theodoreus querit, cur
DÉUS mel, quod alioquin præstans
est succus, in holocausto veterit? Et
respondeat: èd quod mel sine judicio,
delectu ac investigatione colligitur.
Mel in sa. Pervolant apes varios sine discriminione
campestres hortensesque flores, quo-
rum alii boni, alii mali, salutares
aliqui, quidam exitiosi sunt ac pesti-
lentes, leguntque sine discriminione è
quolibet flore rorem ad mellia stipan-
da & conficienda. Tale commix-
tum opus mellifici, quod indiscriminatim ac temerè è malis bonisque
floribus colligitur, non debet venire
in DEI Sacrificium. Perfecta san-
cta que anima est spiritualis hortus,
eamque ob rem ejus Præses magna
discretione atque consilio debet vir-
tutum ejus flores per vestigare ac dis-
cernere, ut præparatum Sacrificium
DÉO ac D. sit acceptum. Ita egere
cum Sorore Joanna à JESU MA-
RIA Prælati hujus nostræ Provin-
ciam. Post longam deliberationem &
investigationem idem repei ère, mag-
num illud ac exuberans in prædictis
exercitiis sanguinis effluvium, sicut &
externam vulnerum speciem, cum vi-
sionibus Sor. Joannæ obvenientibus,
magnis esse subjectas incommodis.
Quapropter jam dicti Præsides ejus
erant sententiae, è re fore, si spirituali
filiæ suæ Joannæ in virtute Obedien-
tiae præcipiant injungantque, ut
DÉUM exoret, quod ipsius Majestas
velithalce peregrinas, raras ac ferè in-
auditas gratias ab ea tollere, quod et
iam A.R.P. Franciscus Andres de

MARIA Cap. 4. Lib. 4. - 279

la Torre, cùm secundò Provincialis
munus gereret, sequentibus patent-
bus perfecit.

F. Franciscus Andres de la Torre, „ *Diploma*
Lector Jubilatus, Consilii S. Inqui- „ quo Joan-
sitionis Assessor, Minister Provin- „ nacruenta
cialis ac Servus hujus Provinciæ „ fer. 6. exer-
Burgensis Regularis Observantiae „ citia inhi-
S. P. N. Francisci &c. Marti Joan- „ beatu-
næ Rodriguez à JESU MARIA, „
Moniali in Conventu nostro ad „
S. Claram Burgi, salutem & veram „
pacem in Christo JESU D. nostro, „
Quoniam de gravibus perpetuisque „
infirmitatibus atque aliis multis im- „
modicis corporalibus ærumnis, qui- „
bus Rever. Vestræ est subjecta, tela- „
tione hujus Monasterii ejusdemque „
Physici, plenam habemus notitiam, „
quippe cùm præfatæ adversitates o- „
mnibus pateant, per facilè nobis et- „
iam erat in earundem venire cogni- „
tionem, atque in propria persona „
omnia possibilia illarum capere ex- „
perimenta. Cū igitur infirmitatibus „
séper accrescentibus, ac debili senio „
jam ostia pullante, R^e V^r naturales „
corporis vires magis magisq; indies „
deficiant, cùm necessitas, nūm discre- „
tio ex SS. PP. doctrina requirebant, „
ut corporeæ exercitationes, quæ il- „
lud nimium dejiciunt ac enervant, „
permutentur: Siquidem illæ omnes „
pietate, quæ ad omnia est utilis, com- „
penari possunt, quemadmodum & „
sapientia majoreq; D. cognitione, „
quæ, cùm interiores sensus atq; po- „
tentia ritè exercetur, multū augescit, „
majoraq; indies capit incrementa, „
Quare nos maturâ consideratione, „
deliberatione ac judicio perpen- „
dentes, quod hisce atque aliis, „

pecu-

„peculiaribus de causis, quæ nos ad
 „id movent, consultum sit, tam a-
 „cerbas ejusdem dolorosasque exer-
 „citations aliquantisper mitigare,
 „atque ut Reverentia Vestra, juxta
 „suam possibilitatem operam stu-
 „diumque adhibeat, mediante suâ
 „Oratione Sanctæ Obedientia
 „opratam à DEO quietem atq; mul-
 „tiplicium laborum suorum, ac na-
 „turæ vires transcendentium infirmi-
 „tatum revelationem obtinere. Con-
 „fidimus de Bonitate DEI ac Pro-
 „videntia, quod dum nosex parte
 „nostra omni studio id promovere
 „satagitum (cujus quidem rei effi-
 „ciendæ vi Prælature ac munera no-
 „stri potestatem habemus) suæ Ma-
 „jestati placebit cum intentione no-
 „stra concordare atque concurrere,
 „ac Reverentia Vestra preces exau-
 „dire. Ideoque præcipimus eidem
 „ac ordinamus, ut post istud nostrum
 „decretum Reverentia Vestra feriæ
 „6. seu dii Veneris exercititia una
 „cum sanguinis profusione, quæ fit
 „in eisdem, moderetur, neque illas
 „mortifications aut exercitations
 „unde sanguinis profusio provenire
 „queat exerceat. Similiter ut Rever-
 „Vestra D. DEUM enixè roget, ut
 „quandoquidem hæc nostra volun-
 „tas est, prædicta sanguinis effusio
 „cesset, neque illa ex causa deinceps
 „eidem adveniat, sed ut ipsius Majes-
 „tias ab externis & corporalibus in-
 „firmitatibus, quæ subird & præter
 „communem ordinem Reverentia
 „Vestra supervenire solent, eandem
 „relevare velit. Quò verò prædicta
 „diei Veneris exercitatio proposito
 „atque intentioni nostræ studio ac

1c,

„expressè accommodetur, ordina-
 „mus, ut Reverentia Vestra prædi-
 „cium exercitium non inchoet nisi
 „ipsâ die Veneris, post Sacrum aud-
 „tum, atque sub Vesperarum tempus,
 „finiat. In omnibus aliis corporis,
 „mortificationibus ac exercitiis, se-
 „quendum erit P. Vicarii Reveren-
 „tiae Vestrae Ordinarii Conscientiae,
 „arbitrii judicium & dispositio. Tali,,
 „pasto vigore Sanctæ Obedientiae,,
 „summa securitate ac solatio animi,,
 „vivet, suaque merita cumulabit.,,
 „Nos equidem cā spe vivimus fore,,
 „ut DEUS ac Dominus ad seruitum,,
 „suum & commune emolumenatum,,
 „Reverentiae Vestrae in longum vi-,,
 „tam producat, sanitatemque quoad,,
 „ei est profutura, largiatur, eandem,,
 „que eo pacto majorem Coronam,,
 „ac præmium de manu DEI juxta,,
 „intimum cordis nostri votum con-,,
 „sequunturam. Date in Cœnobio no-
 „stro S. Francisci in Burgos 14. Sept.,
 „1634. F. Franciscus Andreas de la
 „Torre Min. Provincialis. Hæc ubi,,
 „sic P. Provincialis ordinavit, insu-,,
 „per & epistolam ad famulam D. Jo-,,
 „annem direxit, tenoris sequentis. ,,

Quoniam ego dum nostra co-
 rum locorum obirem visitaremque,,
 Monasteria, summa in solicitudine,,
 versabar, ratione Reverentiae Ve-,,
 stræ laborum atque infirmitatum,,
 consultò illuc redditas eidem paten-,,
 tes reliqui, ut per S. Obedientiam,,
 Reverentia Vestra auctiore merito,,
 ac majore securitate à DEO remis-,,
 sionem exoret, quò Charitatis Ve-,,
 stræ Valetudo ac vires DEI Ordinif-,,
 que obsequiis deserviant. Nunc ve-,,
 rò bonum factum existimabam fo-,,
 rū

re, si eidem in hoc proposito ultra
 adhuc sim adjumento, omnemque
 illius externam dolorum perpessio-
 nem in fructuosa proficuumque
 commutem obedientiam, in cuius
 virtute ego suæ Reverentiae injungo
 ac præcipio, ut acceptâ hâc Epistolâ
 protinus Divinam Majestatem in-
 stantissimè roger, velit eam allevia-
 re, doloresque cum effusione san-
 guinis quam per manuum, pedum
 atque lateris vulnera solita est per-
 petri, commutare. Siquidem ejusmo-
 di cruciatus Humilitate ac Obedien-
 tiâ melius possunt majorique aug-
 mento meriti compensari. Potest
 pariter nunc eodem fervore Reve-
 rentia Vestra orare, ut D. DEUS
 velit ei sua stigmata & exterius pa-
 tentia vulnera occulere ac tollere;
 quandoquidem ejusdem non ad-
 versatur voluntati, si ea vulnera in-
 trorsus lateant, doloresque in cor-
 de, aut eo modo ac mensura à Re-
 verentia Vestra tolerentur, prout
 ipsius Majestati visum placitumque
 fuerit, tametsi vulnera ipsa satis in
 corpore non apparent & specten-
 tur. Enimvero ejus prorius sum
 opinionis, totum id ad majorem
 ejus gloriam, Reverentia Vestra
 securitatem, tranquillitatem atq; so-
 latium cessurum, confidoque de
 Obedientia ejus, quod omni cum
 humilitate in voluntatem Divinam
 concedet, seque sit resignatura. Et
 quod promptâ paratâque voluntâ
 te ac omni infallibilium verborum
 Divinarumque promissionum fi-
 duciâ Isaac sui cordis sit immolatu-
 ra, veramque ac germanam fese
 D.P.N.J. Francisci filiam sit demon-

stratura, in cuius festivitate hoc ego
 præceptum datâ operâ Reverentiae,
 Vestrae imposui. Quò videlicet ejus
 intercessione ad honorem tanti Pa-
 tris exequationem hujus Obedien-
 tiæ à DEO obtineat, qua in re im-
 mensos thesauros in abscondito re-
 perire, eisdemque cum solo DEO
 perfui potest. Eiusdem quoque te-
 noris ac formæ voluntas nostra est,
 ut Reverentia Vestra personis illis,
 quæ ad spirititale lumen solatum Cha-
 ritatem Vestram alloqui cupiunt,
 sumimâ brevitate, suæ devotionis
 causâ, debitam satisfactionem præ-
 stet, offeratque se, quod eo/dem ho-
 mines DEO commendare velit,
 non tamen, quantum in ea est, con-
 sentiat, ut à Reverentia Vestra Ro-
 faria, Cruces, vel Sacras aliquas Re-
 liquias petant. Et licet ego omnino
 confidam, Charitatem Vestram,
 cautam fore, eque rebus ejusmodi,
 nihil daturam, nihilominus tamen
 ejus rei eandem commonere volui,
 ut Charitas Vestra intelligat, hanc
 esse voluntatem DEI. Qui Reve-
 rentiam Vestram servare atque in
 gratia sua juxta desiderium meum
 crescere ac proficere velit. In Con-
 ventu nostro Navarreti. 4. Octo-
 bris Anno 1634.

F. Franciscus Andres de la
Torre Min. Provincial.

Exhibitum fuit decretum istud
 Sponsæ Christi Joannæ, cui etiam il-
 la citra ullam considerationem aut
 investigationem profundâ humili-
 te, magnâque voluntatis promptitu-
 dine lubens paruit. Quod me atti-
 net, ajebat illa, serio, sincerè ac vera-
 citer perficiam omne id, quod mihi

Nn præci-

Vera Obedientia præcipitur. Hæc est vera Obedientia; dum nimirum eidem non solùm voluntas, sed & intellectus ipse omni ex parte subjicitur. Neque aliter se res habet, quam quod ejuscemodi Obediens errare non possit. Nihilose ciùs tamen timebat eo tempore Ancilla D. non quidem velut inquietudine laboraret, aut Obedientiae disciplen-
 tiam animo gereret, sed quod ambigeret, an ejus propositum opratum successum esset fortitum. Ne verò ex parte sua quidquam desiderari posset, adiit Consororem suam Annam de Hermosilla, è cuius prudentia atque virtute magnam sapiebat satisfactio-
 nem. Sor. Anna, inquit illa oculis la-
 ,,, crymantibus, injunctam est mihi in
 ,,, virtute S. Obedientie à DEO pete-
 ,,, re ut ille mihi exteriorem vulnerum
 ,,, speciem auferat, atque ut ego feriæ
 ,,, sextæ exercitationi modum ponam,
 ,,, eandemque mitigem. Posterius istud
 ,,, exequar lubens, primum verò non
 ,,, in mea est potestate sed DEI manu.
 ,,, Ego digna non sum ut me Majestas
 ,,, ejus exaudiat: tua verò Charitas mihi
 ,,, cognatione juncta Sororque mea
 ,,, est. Germana porrò veraque amici-
 ,,, tia in necessitate cognoscitur. Oro
 ,,, igitur, velis in hac necessitate mihi
 ,,, succurrere, ac benignissimum Nu-
 ,,, men exorare, quod mihi, juxta suum
 ,,, beneplacitum id præstare dignetur,
 ,,, quod à me Obedientia exigit, ut ab
 ,,, eo postulem & impetrare studeam.
 Sor. Anna ubi Sponfam Christi, tam
 anxiis premi curis vedit, sociâ se illi in
 fletu ac gemitibus exhibuit, eademq;
 consolans ait: Amantissima Sor. mea,
 equidem petitio hæc tua perquam est
 difficultis, velim tamē bono sis animo,

ac confidas te id consequuturam. Præceptum Superiorum nostrorum est præceptum DEI. Quoniam igitur est voluntatis Divinæ postulationem hanc fieri, consequitur, esse etiam voluntatis ejus, ut bonum illa exitum fortiatur. Ego ex parte mea haudquam deero, omniq; exequar studio, quod à me expetis. Hisce ambæ Sorores Cognataeque sibi in utruo valefecere. Joanna porrò cā collocutione confirmat atque plurimū consolata, in superiorem Chortum sese contulit, ubi elegans Ecce Homo Anaglyphum seu elevati prominentisque operis situm erat. Imago hæc magna in veneratione habebatur, eō quod clendis cum primis affectibus apta factaque esset. Ante hanc pia Christi famula procedit, atque humistrata, calentibus lacrymis uberrimè genas perfusa plura corde quam lingua locuta inquit: Mi DEUS ac Domine, unicū “Oratio” meum bonū, equidem non te fugit, “anna ad quanto cum rubore ego hæc gestā-“ Christum vulnera, ex quo tuæ Majestati “pro toller- complacuit, ut ea haberem. Magnus “disfibit vul- quidē honor est honorati pro meri-“ neribū. to, at verò non merenti pudor est & “ ignominia. Majore quoq; citam sensu “ doloris ego id fero, quod posteaquā “ Sacrosanctis Passionis tuæ stigmati-“ bus insignita fui, mundus existimet “ veluti probam benamque signatam “ esse, atque ita hominibus appaream “ quod non sum, cūm proh dolor/auctu “ ac re improba malaque sim, prout “ etiam tuæ Majestati perspectum est, “ me ita, ut appareo, bonam non esse. “ Domine, nunc placet Superioribus “ meis, ut mihi ea auferas, præcipiūtq; “ ut hoc abs te postulem. Igitur ego “ humili-

„hamillimè supremam Majestatem tuam oro ac obsecro, ut misericordiam hanc favoremque exhibeas, non meā quidem causā, sed quia sic Majores Præsidetque præcipiunt, quibus mihi morem non gerere est nefas. Exaudivit Dominus perorantes magis lacrymas, quam verba Sponsæ suæ aitque voce quāta suavissimā: „Joanna, Obedientia quam tuis Superioribus exhibes, quodque tota in eorum voluntatem concesseris, totum inquam hoc mihi est longè acceptissimum. Nihil amplius factum opus. Ideoq; nè fleveris Sponsa mea, faciam quod postulas. Nec etiam longum distulit Dominus istam suam adimplere promissionem: & quidem in sequente protinus die dum Sponsa ejus ad Sacram Synaxim se præparat, vehementem in se persentit commotionem, respicit manus; & sine vulnerib; quin ribus eas esse deprehendit, tum etiam que vulnera tolluntur.

Joannam mihi responsum datur.
In locis tamen vestigia cicatricesque menorum majorum quanu[m] ante dolores patitur. absque stigmatibus vixit. Mansere tamen vestigia cicatricesque vulnerum in ejus corpore, toto deinceps vita tempore, & sine illis majorum res acerbioresque cruciatus in locis vulnerum, quam antehac unquam pertulit.

Posset hic curiosus Lector quære re, quænam duarum gratiarum fuerit major, an cum DEUS Sponsæ suæ stigmata sua impressit, an vero cum ei illa iterum ademit? Et quidem extra omne dubium est, posteriorem gratiam magnum luculentumque esse te-

stimoniū virtutis nostræ Sor. Joannæ, quoniam opus hoc à sola DEI manu proficisci potuit, atque ita signum est manum DEI fuisse cum illa, nobisque uti gnomonem horologij virtutis ejus præstantiam perfectiōnemque indigitasse. Ad hæc quantum DEUM attinet, dubitandum non est, ipsius Majestatem plus fecisse, dum Sponsæ suæ impressa ante vulnera sustulit, quam cum ante undevigesimum annum illi eadem inscupit. Sanè plurimi est faciendum, cum quispiam nobili naturæ suæ adversum aliquid perficit, ut amico suo gratificetur. Nunc quæro ego, quid è duobus naturali Divinæ bonitati magis contrarium est, dare ne aliquid, an vero id, quod dederit auferre? potissimum si an DEUS culpâ suâ eam ablationem homo non plus egerit promeruit. Citra omne dubium talis ademptio Bonitati Divinæ magis redendo an pugnat & adversatur. Dare siquidem, tollendo. Naturæ Divinæ usque adeò est conveniens, ut nonnemo dicere sit ausus: Orationem ad DEUM esse rem Divinam. Quod vero semel donatum est, iterum auferre, cum id culpâ suâ homo non meruit, hoc inquam non Dei naturali propensioni duntaxat, sed & cuiusvis boni, ingenui, integrisque virtutis genio summè adversatur. DEUS tamen hoc Sponsa suæ causâ præstítit, dum scilicet ei citra detrimentum vulnera sustulit. Consequitur itaque majus quid patrass̄e illum, dum ei stigmata ademit, quam cum ei eadem contulit. Restat nunc ut perpendiculariter, quanta hæc posterior gratia fuerit, quando prima tam inositata, mira magna fuit. Posset item hic nonnemo ambigere, an non in

Pulchritudine

questio est

discursus,

an DEUS

plus egerit

ei vulnera

dando an

pugnat & adversatur. Dare siquidem, tollendo.

Ei conclusio

ditur ea-

dem tollere

de maijno

quod pa-

trasse.

eo superiores errâint, dum tam, ut antè dictum, Obedientiam Sor. Joannæ imponunt? At verò istud de tam sanctis, doctis, circumspectisque virtutis cogitare insignis esset temeritas. Non omnes quidem illi causas præcepti sui exposuere; sed nec opus erat. Si tamen omnes circumstantiae rerum ac temporis, quo ea illi Obedientia imponebatur, perpendantur, tunc liquido comperietur causas talis præcepti urgentes magnasque fuisse. Ad hæc prius illi consilium iniere, remque istam deliberatione agitavere cum Reverendissimo D. Ferdinandio de Andrade per id tempus Burgensem Archi-Episcopo, ejusdemque & complurium aliorum doctrina præstantium virorum placito ac scientiâ tem istam ita statuere; prout id palam fit ex Epistola præmemorata Archi-Antistitis ad Generalem Inquisitorem Sotor Mayor data, dum proslus circa id tempus ex Inquisitionis ordinatione, Sor. Ludovica ab Ascensione, ex Ordine suo ac Coenobio D. Claræ de Carrion, ad Excalcatas Moniales S. Augustini intra Vallisoletum ducta fuit, tenor portè litterarum in hunc se habet modum.

Epistola D. Ferdinandi de Andrade,
Archi-Episcopi Burgensis ad D.
Inquisitorem Generalem.

Reverendissime &c.

Non parva me cepit admiratio in facto, quod circa Matrem Ludovicam contigit. Profecto res hæc multæ magna que est considerationis. D. DEUS velit Reverendissimæ Dominationi lumine suo assistere, ut in lucem producta veritas reveletur & virtus valeat remunerari. In hujuscè Urbis

D. Claræ Cœnobio est Monialis,, quædam Sor. Joanna Rodriguez à,, JESU MARIA dicta: hujus Spi-,, rituales Præpositi magnâ egere cir-,, cumspécione, dum satagunt exter-,, nam vulnerum speciem, quæ illa se-,, cum ad Monasterium detulit, ab ea,, tollere. Conclusè siquidem ejus,, Prælati, præcipiendum illi esse, ut,, DEUM instantissimè depreceatur,, complacere sibi is velit quoddam fe-,, rie sextæ exercitium ei adimere,, quod illa in memoriam amarissimæ,, Passionis JESU Christi Salvatoris,, nostri obire consueverat, ac tunc ip-,, sa multum cruxis, nati & vulnera,, quæ manibus, pedibus, atque late-,, tere gessit, profundebant. Quod sa-,, nè arduum magnique ponderis o-,, pus erat, quandoquidem præacta,, vulnera per D. Azevedo Castellæ,, Præsidem, & PP. Carmelitas excal-,, ceatosia Conventu multorum præ-,, cipiorum, scientiæque eminentium,, virorum Anno 1618. in Februario,, approbata fuere. Quamobrem non,, audebant Sor. Joannæ Præsides,, jam dictum præceptum eidem im-,, ponere, quoadusq; mecum eā de re,, consultarent, prout etiam Septem-,, bris mense anno superiore actum.,, Ego porrò eis animos addidi, auxi-,, liumque meum ac favorem prolixè,, detuli. Posteaquam igitur etiam ego,, in tale præceptum consensi, præfata,, Joanna sinceritate summā morem,, illi gessit, tumque protinus finem,, ferie sextæ exercitatio accepit. Vul-,, nera quoque eidem sublata sunt, ita,, ut nunc illa per quam alactis ac la-,, ta absque externis vulneribus, aliis,, Monialibus haud dissimilis incedat.,, Binâ vice posthac ego eandem Jo-,, annam

, annam conspexi, eandemque pro
,, magnæ virtutis Sanctimoniali ha-
,, bendam duxi, quippe quæ pluri-
,, mūm Obedientiæ dedita sit, alia-
,, rumque virtutum studio pariter se-
,, dulcè incumbat, ita ut non sit, quod
,, ejus causa Reverendiss. D. verea-
,, tur ac difficultetur. Et esto aliquid
,, difficultatis hac in re obortum fuis-
,, set, jam totum id complanatum est.
,, Videturque haudquaquam necel-
,, farium ultra in modernum ejusdem
,, statum inquirere, quandoquidem
,, summō studio id Ordo ejus perfec-
,, cit, & ultra etiam, si foret necesse,
,, sit facturus. DEUS Reverendiss.
,, D. V. juxta votum meum ac desi-
,, derium diutissimè servet. Burgos
,, 20. April. 1635.

Ferdinandus Archit. Episc.
Burgensis.

C A P U T VI.

Sor. Joanna majora semper eximia per-
fectionis caput incrementa, ex quo ei sti-
gmata fuere sublata. Quatuor Seraphi-
ni sunt eius Pedagogi, imò Rex ipse cum
Angelorum Regina sunt eius Ma-
gister ac Preceptores.

R Egius Propheta David propriè
germaneque expressam nobis ob-
oculos ponit puram immaculatî, in
misericordia & miserationibus Altissi-
mi coronati hominis tenorem vitæ.
Dum *Psal. 102.* causas nobis indicat
tam sublimis dignitatis; dicitque ju-
ventutem cuiusque perfecti, veluti A-
quilæ renovari debere. Super quæ
verba Euthymius differit, ait que renova-
tionem Aquilæ, quæ avium est Re-
gina, plenam esse mysteriis. Omnes
alitaves communiter primas nativitas

que suas retinent pennas, manentque
eædem in suo semper esse ac statu,
quippe quæ nunquam mutantur, ita
ut cum tempore facultas eis ususque
volandi minuatur ac intercedat. Aqui-
lae vero novæ subnascentur pennæ,
eoque pacto præcipua hæc Ales ren-
ovatur, perinde ac si nova ei juventus
accederet. Proinde in senectute sua
longè illa melius perniciisque aëra
permeare, quam primâ in juventa,
confuevit. Reperiuntur quidem ani-
mæ, quæ velut Aves Cœli alas vim-
que percipiunt ad magnam evolandi
perfectionem, verum ex spiritu non
renovatur, nec ultra volatu procedunt
die alterâ, quam processere primâ;
imò, quod est deterius, cum tempore
pennæ alarum spiritus lensim eis ener-
vantur, hebetantur & consenescunt.
Nostra vero Sor. Joanna indies pro-
fectum sumebat, novasque ad volan-
dum capiebat vires, dum sancta ejus
desideria in momenta renovarentur.
Anim abatur illa acriterque ad Cœ-
lestes istos volatus stimulabatur à Pa-
dagogis suis, videlicet suis 4. Seraphi-
nis. Quin & Christus Servator no-
ster, nec non Sanctissima ejus Mater
semetipso veluti præstantissimos o-
mniumque maximè eximos præce-
ptores Joannæ suæ se præbuerunt.
Fateretur hoc ipsa autographo suo.
DEUM nimur ex quo sibi 5. vul-
nera disperuerunt, majorem mileri-
cordiam exhibuisse, cùm videlicet cæ-
teros inter favores, tales sibi tantos
que institutores adjunxit. Clara per-
spicuaque est veritas, quod è bona
malave educatione, Magistrorum
doctrina & institutione perfectio vel
imperfectio discipuli discipulæve
pendeat.

No 3 De